

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Απέσωσ' όμως μιά κραυγή τρομερή που έπαγωσε πάλι όλους τους καλεσμένους, έβγηκε από τ'απόη τους. 'Η Τρουσσίν είχε καταληφθή από μιά τρομερή νευρική κρίση. Το φόρεμα της Αυτοκρατορίας της Ρωσίας είχε ξεφαιρισθή!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

'Ο γυρισμός τών Βωτρέν.

Τί είχε συμβή με τ'ο θάναμα αυτό Βεβίως είχε κλαυθί. 'Αλλά από ποιον κ'εί πάς;...

Και τί δεν είχε μείνει μίς στην αίθουσα της εορτίας όταν εί γεννήθη ο... Έξω εν στην άλλη αίθουσα τομαγαζένες από την είδηση που είχε φρονή ο γαυρός 'Ονορά. Εξ άλλου δεν μπορούσαν να μνη στην αίθουσα της εορτίας παρα από την αίθουσα όπου συζητούσαν οι καλεσμένοι. Λοιπόν, κανείς δεν είχε δει να μπαίνει εκεί ψυχή γεννητή, και τα παράθυρα που άνοιγαν στην άλλη ήταν κλειστά. Μ'ο τόσο το φορμα της Αυτοκρατορίας έλειπε! Το μυστήριον ήταν σιωπηλό. Δεν έδιστασαν τότε ν'αποδοσουν την κλεψιο στ'ε Βωτρέν. Βεβία οι τρεις άδε φεί εύριανε δραπέτευσι από τ'η αυλή, για να τρέξουν στο Σαιν-Μαρτέν και να κερψουν το φορμα τ'η Αυτοκρατορίας.

Κ'εί αυτός άνοχη ο κ. Ζυλ που είχε παντοτε μια σπατάθεια γι'αυτά τα καθάρματα έξ ατίας τών σχέσιών των με τους έλληγεις ή Ντισσάλ δέ σ' άργούσε να παραδεχθί την άλήθεια.

Αυτη τ'η στιγμή άνοβως κάποιος χτύπησε πάλι την πόρτα του «Χρυσού 'Ηλιου». Αυτός που χτυπούσε φαινόταν πώς βρισκοταν σε άγωνία, όπως και ο κύριος 'Ονορά, όταν μ'ηγε.

Γιά λίγες στιγμές μές στο ξενοδοχείο έγινε μια νεκρική σιγή, κατά την οποίαν όλοι ρωμόντουσαν με τ'α μάτια, μήπως, ο άνθρωπος που έτέμενε να του άνοιξουν, ήταν κανένας από τους Βωτρέν.

Μά όχι! Δεν ήταν κανένας από τους Βωτρέν. 'Ηταν ή γρηά κυρία Γκοντεφρουά, ή ύτάλληλος του ταχυδρομείου που φώναζε:

— 'Ανοίξτε, κύριε Ρουμπιόν. 'Ενα ύπηρεσιακό έγγραφο γι' τον κύριο δήμαρχο. Είνε έλεγτον! 'Αγγέλοι του ουρανού, βοηθάτε με!

— 'Ο κύριος δήμαρχος είνε δώ, κυρία Γκοντεφρουά! έφώναξε πίσω από την πόρτα ο ξενοδόχος.

— Το ξερω-άποκριθήκε κείνη- 'Ανοίξτε μου!

Τρομερά ταραγμένος ο δήμαρχος διέταξε:

— 'Εάν έχετε κανένα ύπηρεσιακό έγγραφο, περάστε το κάτω από την πόρτα!

— Ποτέ! φώναξε άπ' έξω ή γυναίκα πάντα π'ο τρομαγμένη. Πρέπει να τ'ο παραδώσω στα χέρια του κυρίου δημάρχου.

— 'Ανοίξτε! διέταξε τότε ο ήρωικός δήμαρχος.

'Η πόρτα μ'άνοιξε και ή κυρία Γκοντεφρουά μ'ηγε κατάχλωμη. Στά χέρια της έφερε ένα χαρτί κίτρινο.

'Ο δήμαρχος τ'ο πήρε και διάβασε δυνατά:

τ'η; γαλλικής βιομηχανίας

'Ο πειό ζωώδης τρόμος ήταν ζωγραφισμένος σ' όλων τ'α πρόσωπα...

δραπέτευσαν σήμερα εκ των φυλακών τ'ης Ριόμ. Λάβετε τ'α ένδεικνόμενα μέτρα.»

'Ο λήκαρχος που δεν είχε στη διάθεσή του παρ' ένα μόνο θυρωρό, έσφιξε μιά τρομαγμένη ματιά στους παρισταμένους. Μά βέβαια αυτοί δέ μπορούσαν να του δώσουν θάρρος. Τ'α πράγματα ήταν άγχημα.

— «Λίβετε τ'α ένδεικνόμενα μέτρα!...» έμυρμουρούζε ο κύριος Ζυλ. 'Ωρίτε τ'α λέει ο κύριος νομάρχης... Μι κ' αυτός ή αν ύποχρωμενος να φρ ν ίση ν'ά στείλη χωροφύλακες!... Μπαρούσε, νομίζω, να φαντασθί πως οι Βωτρέν θάπαιρναν τ'ο δρόμο του Σαιν Μαρτέν.

.. Ντουέ! Ντουέ! Ντουέ! Νέα χτυπήματα άκούστηκαν πάλι στην πόρτα. Κάποιος φώναζε από τ'ο δρόμο:

Γογγύρα!... γογγύρα!... 'Ανοίξτε!... Είμαι γώ! Είμαι ο Κλαυδίου!... 'Ανοίξτε, γιά τ'όνομα του Θεού!

— 'Ο παργουίος του Καυός! Αύτός είνε... Πρέπει να εβύουσε τ'α φώτα! 'Ερχονται δώ! έλεγε ή Ρουμπιόν τρελλή από τ'ο φόβο τ'η.

Μά ο μικρός έξικολουούσε να χειρά έπίσταν!

— Γιά τ'όνομα του Θεού άνοίξτε!... Τ'ο άνοιξιν.

'Ο ύτάλληλος του Καυός ήταν έκδομα π'ο τρομαγμένος από την κυρία Γκοντεφρουά.

Αύτος δεν είχε δ'η τ'ον τ'ο: άδελφούς, αλλά είχε ενναμάφες, όπως είπε, το πρώτου του κυρίου ν'έ Μερορέν, χρηματισμένο σ' ένα δεντρο στο δ'όμο της Ριόμ...

Ερωρητά φοιτής άκούστηκαν. 'Η εκδίχηση τών Βωτρέν άρχισε! Θεέ μου! τί θά γινωταν;

'Ενώ ο δήμαρχος σκεπτόταν πάντα τ'η θλιβερή αυτή κατάσταση, είδε άξαφνα ή σπηλώνεται μπροστα του ένα μανιακό φάντασμα που χειρονομούσε. 'Ηταν ο γυιερός 'Ονορά που με σφιγμένες τίς γροδιές, τ'ο φώναζε:

— Και όλ' αυτά έξ αίτίας σας! Έξ αίτίας σας!

Δέ χρομίζοταν περισσότερο, γιά να πάρουν όλοι θάρρος. 'Ο συμβολαιωγράφος και ο φαρμακοποιός στράφηκαν εναντίον του κυρίου Ζυλ.

'Αν δεν ήταν αυτός, ο τόπος θά είχε από πολλών καιρό ξεφορτωθί αυτους τους ληστές. 'Αλλά τ'α τέρατα αυτά είχαν βρη ένα δήμαρχο που βέβαια τους ένεθάρρυνε και τους πλήρωνε. Κάθε φορά που έκαναν καμιά βρωμοδουλειά τ'ο Δημαρχείο τους έθινε χρήματα! Χωρίς άλλο με τ'α χρήματα αυτά είχαν κατορθώσει οι Βωτρέν να τ'ο ακάσουν από τίς φυλακές. Θά είχαν δωροδοκήση τους φύλακες!...

'Ο δυστυχισμένος ο δήμαρχος δεν κατώρθωνε να μιλήση.

— 'Εγίνατε συνένοχός των! 'Εγίνατε συνένοχός των! τ'ο φώναζαν άπ' όλες τίς μεριές.

'Ο γυιερός 'Ονορά με τ'α μάτια γυρολωμένα έσφύριζε μιά λέξη:

— Δολοφόνε!

Και όλοι σ'αν ήχώ επανέλαβαν τ'η λέξη με τέτοια μανία, με τέτοια λύσσα, που δεν άκουγαν π'ας κάποιος χτυπούσε χωρίς να παύη ή πέψη την πόρτα του ξενοδοχείου.

Πρώτη ή κυρία Ρος άκουσε τ'α χτυπήματα και άφου πήγε στο διάδρομο γιά να βεβαιωθί ότι δέ γελάστηκε, ξαναμπήκε λέγοντας:

'Ακούστε! 'Ακούστε!... 'Ολοι σώπασαν και έπαψαν

«'Ο νομάρχης του Πουί-ντε-Νιόμ π'ός τ'ον δήμαρχον τ'ου Σαιν-Μαρτέν-ντε-Μπουά: «Οί τρεις άδελφοί Βωτρέν έ-

επίσης τα χτυπήματα στην πόρτα.

Έπειτα κάποιος διέκρινε μία τραχεία φωνή που φώναζε το δήμαρχο.

***

Αυτή τη φορά δε μπορούσαν ν'αμφιβάλλουν : ήταν η φωνή του Ουμπέρ Βωτρέν ! Όλοι τον άνεγνώρισαν και διασποχώρησαν τρομαγμένοι.

Ο δήμαρχος επροχώρησε τρέμοντας και είπε στο Ρουμπιόν :

— Έλα, Ρουμπιόν, πρέπει να μ'ομιλήσεις τι θέλουν. Έσύ δεν είχες άλλωστε ποτέ κανένα ντισοβέρμ'ι' α'υτοῦς τούς Βωτρέν.

— Ποτέ ! Ποτέ ! φώναξε ο Ρουμπιόν βιαστικά και με προφανή ίλιγοποίηση. Όχι, όχι, ποτέ δέν είχαμε κανένα προηγούμενο.

— Δέν θα τους άνοιξης ; είπτε κλιγόντας η κ. Βαλεντινού.

— Όχι, είπτε ο Δήμαρχος, δέ θά τους άνοιξοῦμε, μά θι κουβεντιάσοῦμε μαζί τους άπο τή φγγίτη.

— Μην τούς πήε πώ; είμαι έδω ! είπτε στενάζοντας ο δόκτωρ Όνορά, ο όποιος μιλούσε μέ δικολα...

— Ούτε και γιά μένα !... Ούτε και γιά μένα ! φώναξαν ο Βαλεντινού και ο Σανιέ.

Ο Δήμαρχος και ο Ρουμπιόν, άκολουθούμενος άπο τίς γυναίκες τους, διακινδύνευαν και προχώρησαν κά' άπ' τή θύρα τής αΰλης. Στήν είσοδο του θόλου η κ.

Ζυλ και η κ. Ρουμπιόν στάθηκαν.

Η άπουσία αυτή του Δήμαρχου και τῶ Ρουμπιόν διήκασε τοδλάχιστον πέντε λεπτά.

Όταν ξαναγύρισαν κατάλαβαν οί άλλοι άπο τήν έκφραση τών προσώπων τους οτι δέν συνεβαίνε τίποτε τή ευχάριστο.

Ο δόκτωρ Όνορά, ο φαρμακοποιός κι' ο συμβουλευγός είχαν καρφώσει τή μιλία τους έ πάνω στο Δήμαρχο, περιμένοντας νά μιλήσει.

Ότε τί καταδικασμένοι πέ θάνατο που κοιτάζουν άπο τή βίθος του κελιού τους τή κατή ο όποιος πληγαίνει νά τους άναγγείλει τήν άποφύση τήσ ατιήτως τής χωριόσ των, δέν θά είχαν περισσότερο τρέμο στήν καρδιά τ' α'υτοῦς.

— Μά έπί τέλους πέστε μας τί συμβίνει ; ών' α'υξ; η κ. Σανιέ.

— Άκούστε ! είπτε ο δήμαρχος σκουτίζοντας τήν ιδρώτα του μέ τή μανιέλι του. Είπα τόν Ουμπέρ άπ' τή φγγίτη Ζηκίαι νά τού παραδώσοῦμε τόν δοκτωρα Όνορά.

Ο δόκτωρ άναίμαχα ηκε πάνω στήν καρδέκλα του σά νά τόν είχε χτυπήσει γερανόσ.

Ο κ. Ζυλ τότε επρόσθεσε.

— Έώ έζανα φυλά τή καθήκον μου και τούς άγγήθηκα.

Μιά θα άσπρη σιωπή έ ακολούθησε. Η κ. Γόντες ρουλι πρώτη διέκοψε τή σιωπή αυτή :

— Και τί σά, άπάντησε ; είπτε.

— Είπτε πώ; θά πάη νά συμβουλευθῆ τούς άδελφούς σου και έφυγε.

— Τού είπτε τουλάχιστον οτι κινδυνεύουν έξαιρετικά παρα ένοντας έδω ; Ότι οί χωροφύλακες πηγαινοέρχονται και οτι τή καλύτερο που θάχαν νά κάνουν θό ήταν νά πάνε πέ κανένα άλλο μέρος ; ρώτησε ο κ. Σανιέ.

— Τού τά είπα δλ' α'υτά. άπάντησε ψυχρά, ο Δήμαρχος, μά μοι άπάντησε οτι έμένα νά μη με νοιάζει γι' α'υτούς.

Η κυρία Ρουμπιόν είπτε τότε :

— Έφυγε και δέν θά ξαναέρθῆ ίσως ! Τώρα καλά θά κάνετε όλοι σας νά φύγατε άπο δώ.

Άμέσως όλοι έΰαλαν τίς σωνές, γιατί όλοι τους ήσαν σύμφωνοι νά μη φύγουν άπο τή πανδοχείου πριν ξεμπερσοει και πρὸ πάντων πριν φτάσουν οί χωροφύλακες που θάστελναν άσφαλώς στο Σαιν-Μαρτέν-ντέ Μπουά.

— Άκούστε λοιπόν νά δῆτε πώ; δέν έφυγαν είπτε η κ. Μπόσ. Και πράγματι τή σφρακοπήματα ξαναόρισαν.

Ο πιό ζωόδης τρέμοσ ζωγραφίστηκε σ' όλων τή πρόσωπα.

Ο δήμαρχος άνωρθώ ηκε πάλι σάν ένας ήρωσ που βαδίζει πρὸς τή θάνατο και τολάβισε πρὸς τήν αΰλη.

Ο Ρουμπιόν θέλησε νά τον άκολουθήσει και πάλι, μά, αυτή τή φορά, η γυναίκα τούκοψε τή φόρα και τού είπτε νά μείνυ κοντά τής, λέγοντάς τον :

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Στή Γερμανία

Αίγο έξωθεν του Βερολίνου, γύρω στον ποταμό Σωρέι, κατοικούν οι Βένδοι, ένας άρχαίος Γερμανικός λαός.

Ο παλαιογερμανικός αυτός λαός, άπο τήν ήμέρα που παρεδόχη τόν χριστιανισμό, δηλαδή έδω και 1485 χρόι, γιατί ποσολυτίσθησε στή 417-418 μ. χ., κρατάει μέ θρησκευτική άκριβεια, πολλά έθιμα παρόξενι, μεταξύ τών οποίων και τή κτωτέρο.

Άπο τήν πρώτη Κυριακή τής Σαρακοστής τών Χριστουγέννων μέχρι τής ήμέρας τών Χριστουγέννων συσπεριλαμβανομένης, η γυναίκες τών Βένδων κι' η άγιοτέρες τους, φορούν πένθιμα ρούχα όταν πρόκειται νά πάν σ' ην Έκκλησία.

Δέν τούς επιτρέπεται δέ νά φέρουν άλλο φάρμα μεχρι τής δευτέρας ήμέρας τών Χριστουγέννων. Πέ θυμα φορούν πηγαίνοντας στήν έκκλησία κι' άύ ές η νεόνυμφες ! Γίνεται δε αυτό γιατί, κατά τήν έδα τους, μέχρι τής 26 Δεκεμβρίου οί Χριστιανοί λογίζονται ως μη άγνωστές τή Γεννησι του Σωτήρος και συνελπίζονταν πρὸς τήν άγνοία τους αυτή.

Ετσι πένθιμα, μέχρι τής ήμέρας τών Χριστουγέννων. Τήν ήμέρα αυτή βγαίνει ο παππάς στον άμβωνα και τούς λέει οτι :

— Ο Χριστός έγεννήθη και πρόπει νά άγαλλεται πῶσα η Γῆ, και οί Βένδοι νά λιμνηφορέσουν !.

Γο ίζοντας λοιπόν στή σιατα τους άλλάζουν τή πένθιμα ρούχα τους μέ τή γιορτινά.

***

Στή Βρετάνη

Στή Βρετάνη πισ εύουν οτι τή Χριστούγεννα η ήμέρα άξιαζει ακατα έα κοκοροία πόδι !.

Νηάζουν δέ οτι είπτε ευαχία, για τή στήν έξείν' στή όπλο ο τεταίνος θά κα ήση πρώτος τής ή σρας τή μεγ' α'ωμα.

Γι' τού ο όλα τί σπίατα έχουν τή κόκκινα των. Κι' όλοι πααφύλιαν ν' άκούσουν τή δική τους νά καλήτη πρώτο.

Στή σπία που θά πρωτολαλήτη ή κωα, τή χροστια σπολισένα φαναχτερό τον πηγαίνου στήν έκκλησία δεμένον μέ κόκκινες μεταξωτές κορδέλλες και τών ά βούζουν άτάνα στή κωπαναριό, όπου χτυποῦν τίς κωμπάνες πρὸς τιμήν του !.

Επειτα δέ οῦν τίς κόκκινες μεταξωτές κορδέλλες του πετινοῦ στίς κωμπάνες και τόν ξαναφρονουε σπο σπία τους, όπου κερνούσ' α'ροῦ α κα' γλυκιά.

Η κόκκινες κορδέλλες θά μείνουν άτάνα στίς κωμπάνες ως τού χρόνου τή Χριστούγεννα.

***

Στήν Ίσπανία

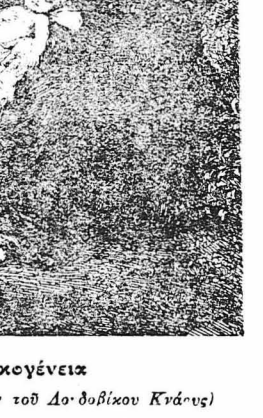
Τή παρακάτω πρὸτερο Χριστουγεννιατικο τρικοδι, τραγουδάν σ' η Σεβίλλη τής Ίσπανίας η γυναίκες τής πολιως, τή παραμονή τών Χριστουγέννων.

Τήν ώρα που άνογα τή γράμμα σου, Άλλά τειθῆ δέν χωροσνεδου καρδιός χωριός νά προσέξω,

Είπες στή στήθος μου η καρδιάσου. σου στέλω τή δική μου.

Και τήν φιλοξένησα. Κράτησε τήν,

δπως κρατῶ τήν ιδική σου !..

Η Άγία Οικογένεια (Έργον του Δοδοβίχου Κράνυς)

Ο Ρενέ Μαίσερουά, που έβυχε κάποια Χριστούγεννα στή Σεβίλλη, διηγείται έμε τήν σταιμή που χτυποθιαν η κωμπάνες τών έλλητων χωριόσιν, για τή Χριστούγεννα, ηταν μεσάνυχτα - η «γκιτάνα» διέκοψε στή δροαο τή τραγούδι τής αυτό, έπασε στή γόνατα και έκαμε τή ποσυχῆ τής. Κι' όλοι οί άνθρωποι που ήπανε στίς γύρω ταβέρνες, τή τυθοπωλεία και τή κέντρα τή νυχτερινά, άφήσαν τή ποτήρια τους και πέσανε γονατιστοί και σταυροκοπηθήκαν.